

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Короткого Ігоря Петровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 3 розділу II „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України“ від 6 грудня 2016 року № 1774–VIII

м. К и ї в
6 листопада 2018 року
№ 352-2(І)/2018

Справа № 3-377/2018(5418/18)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Мельника Миколи Івановича – головуючого, доповідача,
Саса Сергія Володимировича,
Шевчука Станіслава Володимировича,

розглянула питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Короткого Ігоря Петровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 3 розділу II „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України“ від 6 грудня 2016 року № 1774–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2017 р., № 2, ст. 25).

Заслухавши суддю-доповідача Мельника М.І. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Короткий І.П. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням щодо перевірки на відповідність частині другій статті 8, частині другій статті 19, частині другій статті 130 Конституції України положень пункту 3 розділу II „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України“ від 6 грудня 2016 року № 1774–VIII (далі – Закон), якими встановлено, що „мінімальна заробітна плата після набрання чинності цим Законом не застосовується як розрахункова величина для визначення посадових окладів та заробітної плати працівників та інших виплат.

До внесення змін до законів України щодо незастосування мінімальної заробітної плати як розрахункової величини вона застосовується у розмірі прожиткового мінімуму для працездатних осіб, встановленого на 1 січня календарного року, починаючи з 1 січня 2017 року“.

Із аналізу конституційної скарги та долучених до неї матеріалів впливає, що посадовий оклад Короткого І.П. як судді Московського районного суду міста Харкова, що не пройшов кваліфікаційне оцінювання, за січень 2018 року та у подальшому становив 16 000 грн.

Короткий І.П. звернувся до Харківського окружного адміністративного суду з позовом до територіального управління Державної судової адміністрації України у Харківській області (далі – Управління), в якому просив визнати бездіяльність Управління, яка полягає у неперерахуванні та невиплаті йому суддівської винагороди з 1 січня 2018 року з розрахунку посадового окладу – 37 230 грн, а також зобов'язати Управління з 1 січня 2018 року перерахувати та виплачувати йому суддівську винагороду з розрахунку посадового окладу – 37 230 грн.

Харківський окружний адміністративний суд рішенням від 10 квітня 2018 року, залишеним без змін постановою Харківського апеляційного адміністративного суду від 17 травня 2018 року, відмовив у задоволенні

позову Короткого І.П. і зазначив, що Управління під час виплати Короткому І.П. суддівської винагороди, виходячи з посадового окладу в розмірі 16 000 грн, діяло на підставі, в межах повноважень та у спосіб, передбачені Конституцією України та законами України.

Верховний Суд постановою від 4 жовтня 2018 року касаційну скаргу Короткого І.П. залишив без задоволення. Верховний Суд погодився з висновками судів першої та апеляційної інстанцій про відповідність дій Управління „щодо обчислення і виплати суддівської винагороди з розрахунку посадового окладу 1600 гривень принципу законності, передбаченого ст.ст. 6, 19 Конституції України, приписам законів про судоустрій щодо визначення розміру винагороди судді“.

Суб'єкт права на конституційну скаргу стверджує, що положення пункту 3 розділу II „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону в частині визначення розміру винагороди судді не відповідають статтям 8, 130 Конституції України та порушують його право на своєчасне одержання винагороди за працю, передбачене частиною сьомою статті 43 Основного Закону України.

Крім того, автор клопотання зазначає, що, „приймаючи пункт 3 Розділу II „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України від 06 грудня 2016 року № 1774-VIII „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України“, Верховна Рада України діяла не у спосіб, передбачений ч.ч.1 та 3 ст.10 Закону України „Про оплату праці“, оскільки змінила розмір мінімальної заробітної плати без внесення змін до закону про Державний бюджет України на відповідний рік“. З огляду на це Короткий І.П. стверджує, що „такі дії Верховної Ради України порушують вимоги ч.2 ст.19 Конституції України“.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі зазначається обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55).

Наголошуючи на невідповідності Конституції України пункту 3 розділу II „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону, Короткий І.П. вказує, що у порушення частини четвертої (за конституційною скаргою – частина третя) статті 95 Кодексу законів про працю України, частин першої, третьої статті 10 Закону України „Про оплату праці“ оспорюваними положеннями Закону було змінено розмір мінімальної заробітної плати, а саме „у розмірі 1600 гривень, зокрема, для суддів, які не пройшли кваліфікаційне оцінювання, тоді як статтею 8 Закону України „Про Державний бюджет України на 2018 рік“, мінімальна заробітна плата у місячному розмірі встановлена з 01 січня у розмірі 3723 грн.“. При цьому суб'єкт права на конституційну скаргу вважає, що „внесені цією правовою нормою зміни розміру мінімальної заробітної плати без внесення змін до закону про Державний бюджет України на відповідний рік, не є чинними“. Отже, зі змісту клопотання вбачається, що його автор фактично стверджує про неузгодженість положень законодавчих актів України, які визначають розмір мінімальної заробітної плати.

Однак Конституційний Суд України неодноразово наголошував, що усунення неузгодженостей у законодавчих актах не належить до його повноважень (ухвали від 15 січня 2004 року № 1-у/2004, від 23 вересня 2008 року № 43-у/2008).

Таким чином, твердження Короткого І.П. щодо неузгодженості положень законодавчих актів України не є належним обґрунтуванням неконституційності оспорюваних положень Закону в контексті вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд

України“ (Ухвала Другого сенату Конституційного Суду України від 26 червня 2018 року № 23-у(ІІ)/2018).

Стверджуючи про неконституційність положень пункту 3 розділу ІІ „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону, Короткий І.П. вважає, що Верховний Суд „повинен був застосовувати норми Конституції України як норми прямої дії, а саме – ч.2 ст. 19 Конституції України та зобов'язати відповідача діяти у спосіб, передбачений Конституцією та законом України про Державний бюджет України на відповідний рік, і нараховувати та виплачувати судді суддівську винагороду виходячи з розміру мінімальної заробітної плати, встановленим Законом України про Державний бюджет на відповідний рік (в даному випадку – у розмірі, встановленому ст.8 Закону України „Про Державний бюджет України на 2018 рік“ - 3723 грн.)“.

Отже, автор клопотання наводить власне розуміння положень законів України, які, на його думку, мали бути застосовані судом у його справі, й фактично висловлює незгоду з результатами застосування оспорюваних положень Закону Верховним Судом. Однак незгода з судовими рішеннями не може вважатися обґрунтуванням неконституційності оспорюваних положень Закону (ухвали Другого сенату Конституційного Суду України від 6 червня 2018 року № 17-у(ІІ)/2018, від 6 червня 2018 року № 18-у(ІІ)/2018).

Таким чином, суб'єкт права на конституційну скаргу не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 150, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45,

§ 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів
Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Короткого Ігоря Петровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 3 розділу II „Прикінцеві та перехідні положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України“ від 6 грудня 2016 року № 1774–VIII на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ця Ухвала є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**